

JURISPRUDENTIENIEUWSBRIEF • BESTUURSRECHT

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl

Telefoon 088 361 1020

Citeertitels JnB 2023

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende onderwerpen:

Algemeen bestuursrecht	2
Omgevingsrecht.....	3
Wabo	3
8.40- en 8.42-AMvB's	8
Planschade	8
Natuurbescherming	10
Waterwet.....	12
Bestuursrecht overig	12
Belastingdienst-Toeslagen	12
Onderwijs	13
Wegenverkeerswet	14
Wet minimumloon en minimumvakantiebijslag	15
Vreemdelingenrecht.....	18
Regulier	18
Asiel	19
Richtlijnen en verordeningen	20
Vreemdelingenbewaring	20

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes – elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie.

De uitspraken worden per (deel) rechtsgebied aangeboden.

Door in de inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied.

De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige

Algemeen bestuursrecht

JnB 2023, 502

MK ABRS, 14-06-2023, [ECLI:NL:RVS:2023:2333](#)

college van burgemeester en wethouders van Meppel, verweerder.

Awb 7:10, 7:13

DWANGSOM EN BEROEP BIJ NIET TIJDIG BESLISSEN. PLANSCHADE. I.c. heeft de ABRS in haar uitspraak van 19 december 2018 geen termijn gesteld voor het nemen van een nieuw besluit na vernietiging van de beslissing op bezwaar. Het standpunt van het college dat het in dat geval, ook omdat er een nieuw advies moest worden opgesteld, een redelijke termijn heeft om een nieuw besluit te nemen wordt niet gevolgd. Een bestuursorgaan moet in een dergelijk geval beslissen binnen dezelfde termijn, als de termijn die gold voor het nemen van het vernietigde besluit op bezwaar. Verwijzing naar de uitspraak van de ABRS van 20 juli 2022, [ECLI:NL:RVS:2022:2067](#). Het college heeft geen besluit tot verdaging van die termijn genomen, wat betekent dat het college (gelet op artikel 7:10, eerste lid, en artikel 7:13 van de Awb) binnen twaalf weken een nieuw besluit moest nemen. De stelling van het college dat de vertraging aan [appellant] te wijten is, wat daar ook van zij, maakt dat niet anders, omdat het college wist dat het tijd kostte om een nieuw advies op te laten stellen en het om die reden de termijn om een besluit te nemen had kunnen en moeten verdagen.

Zie ook de samenvatting van deze uitspraak onder het kopje "Planschade" (JnB 2023, 509).

JnB 2023, 503

MK ABRS, 14-06-2023, [ECLI:NL:RVS:2023:2326](#)

minister van Justitie en Veiligheid.

Awb 7:16 e.v.

Wet wapens en munitie 28 lid 2 aanhef en onder a

Regeling wapens en munitie 43

Circulaire wapens en munitie 2019 (hierna: de Cwm 2019)

ADMINISTRATIEF BEROEP. Afwijzing verzoek om bijschrijving wapen op wapenverlof. I.c. heeft de minister niet in strijd gehandeld met beginselen van behoorlijk bestuur door hangende het beroep een nieuw besluit op het administratief beroep te nemen. Er is in dit geval geen rechtsregel die hem dat niet toestaat. Ook is het niet in strijd met algemene rechtsbeginselen. Bij het nemen van een besluit op een administratief beroep moet in beginsel worden uitgegaan van het recht zoals het dan luidt. Dat geldt ook bij een tweede besluit op een administratief beroep. Omdat er in de Cwm 2019 geen overgangsrecht is opgenomen dat anders bepaalt, bestaat er in dit geval geen aanleiding om te oordelen dat de minister de Cwm 2019 niet mocht toepassen. Dat betekent dat de minister terecht de Cwm 2019 heeft toegepast.

[Naar inhoudsopgave](#)

Omgevingsrecht

Wabo

JnB 2023, 504

MK ABRS, 14-06-2023, [ECLI:NL:RVS:2023:2331](#)

college van burgemeester en wethouders van Leiden.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 4:2, 4:5

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.8

Besluit omgevingsrecht (Bor) 4.4

Regeling omgevingsrecht 3.2

WABO. OMGEVINGSVERGUNNING. AANVRAAG. I.c. wordt geoordeeld dat de systematiek van de Awb, de Wabo, het Bor en de Regeling omgevingsrecht eraan in de weg staat om twee inhoudelijk verschillende bouwplannen binnen één aanvraag getrapd beoordeeld te krijgen.

[...] 7.2. Met de rechtbank is de Afdeling van oordeel dat het college de aanvraag buiten behandeling heeft kunnen stellen vanwege het ontbreken van voldoende gegevens en bescheiden voor de beoordeling van de aanvraag of voor de voorbereiding van de beschikking. De Afdeling neemt hierbij het volgende in aanmerking.

[...] 7.4. Het betoog van [appellant] dat wel sprake is van voldoende gegevens en bescheiden voor de beoordeling van de aanvraag of voor de voorbereiding van de beschikking, omdat het college eerst de variant voor een appartementencomplex van tien bouwlagen kan beoordelen en, alleen in het geval die variant wordt geweigerd, de alternatieve variant voor vijf bouwlagen kan beoordelen, leidt niet tot een ander oordeel. Met de rechtbank is de Afdeling van oordeel dat [appellant] hiermee heeft geprobeerd om twee inhoudelijk verschillende bouwplannen binnen één aanvraag getrapd beoordeeld te krijgen. De systematiek van de Algemene wet bestuursrecht, de Wet algemene bepalingen omgevingsrecht, het Besluit omgevingsrecht en de Regeling omgevingsrecht staat er aan in de weg dat een dergelijke getrapte aanvraag wordt ingediend. Hierbij acht de Afdeling van belang dat eventuele derdebelanghebbenden geconfronteerd kunnen worden met een rechtsonzekere situatie, als binnen één aanvraag getrapd meerdere bouwplannen voorgelegd zouden kunnen worden. Ook zou bijvoorbeeld de complicatie zich kunnen voordoen dat voor één van de aangevraagde bouwplannen een vergunning van rechtswege ontstaat. Daarnaast kan de besluitvorming die naar aanleiding van een dergelijke getrapte aanvraag plaatsvindt leiden tot verschillende rechtsbeschermingsprocedures. Verder neemt de Afdeling, met de rechtbank, in aanmerking dat onder meer de beslistermijnen voor het college niet gebaseerd zijn op de situatie waarin het college meerdere bouwplannen dient te beoordelen binnen één aanvraag. Verder leidt de Afdeling uit de indieningsvereisten voor de aanvraag om een omgevingsvergunning voor de activiteit "afwijken van het bestemmingsplan", zoals opgenomen in artikel 3.2 van de Regeling omgevingsrecht, af dat een aanvraag betrekking heeft op één bouwplan. Zo verstrekt de aanvrager op grond van artikel 3.2, aanhef en onder a, van de Regeling omgevingsrecht gegevens en bescheiden over het beoogde en het huidige gebruik van de gronden en de bouwwerken waarop de

aanvraag betrekking heeft. Verder moet de aanvrager op grond van artikel 3.2, aanhef en onder b, gegevens en bescheiden over de gevolgen van het beoogde gebruik voor de ruimtelijke ordening overleggen. Ook verstrekt de aanvrager op grond van artikel 3.2, aanhef en onder d, een situatietekening van de nieuwe toestand met daarop onder meer de afmetingen van het bebouwd oppervlak, alsmede de situering van bouwwerken ten opzichte van de perceelsgrenzen en de wegzijde en het beoogd gebruik van het terrein behorende bij het voorgenomen bouwwerk. Indien [appellant] meer duidelijkheid had willen krijgen over de haalbaarheid van zijn bouwplan(nen), dan had het op zijn weg gelegen om hierover in overleg te treden met het college voordat hij de aanvraag zou indienen, zoals het college [appellant] in het primaire besluit in overweging heeft gegeven. [...]

JnB 2023, 505

Voorzieningenrechter Rechtbank Oost-Brabant, 08-06-2023, [ECLI:NL:RBOBR:2023:2818](#)

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Veldhoven, het college.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1 lid 1 onder a, 2.10

bestemmingsplan "Veldhoven-dorp 2017"

WABO. OMGEVINGSVERGUNNING. PADELBANEN. GELUIDSHINDER. AKOESTISCH ONDERZOEK. Omgevingsvergunning voor bouw drie Padelbanen. I.c. wordt geoordeeld dat de bouw in strijd is met het bestemmingsplan. Het bestemmingsplan biedt de mogelijkheid om af te wijken. Het akoestische onderzoek bij de melding Activiteitenbesluit milieubeheer was i.c. onvoldoende omdat enkele aspecten niet zijn meegenomen. Betwijfeld wordt of de geluidsbelasting van de Padelbanen boven al het geluid van het sportcomplex zal uitkomen. Omdat niet op voorhand wordt uitgesloten dat de toestemming voor het afwijken van het bestemmingsplan in de beslissing op bezwaar kan worden verleend, wordt geen aanleiding gezien om nu de bouw van de Padelbanen te verbieden. De voorzieningenrechter verbiedt wel het gebruik van de Padelbanen tussen 21:00 en 10:00.

JnB 2023, 506

Voorzieningenrechter Rechtbank Zeeland-West-Brabant, 05-06-2023, [ECLI:NL:RBZWB:2023:3856](#)
college van burgemeester en wethouders van de gemeente Etten-Leur, verweerder.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.1 lid 1 aanhef en onder a, onder c, 2.10 lid 1, 2.12 lid 1 onder a

Besluit omgevingsrecht (Bor) Bijlage II 4 lid 1

Beleidsregels planologische afwijkingmogelijkheden artikel 4 Bijlage II Bor (beleidsregels)

WABO. OMGEVINGSVERGUNNING. BELEIDSREGELS. Omgevingsvergunning voor het uitbreiden van een bestaande woning. I.c. wordt geoordeeld dat het college bij het verlenen van de omgevingsvergunning niet mocht aansluiten bij de beleidsregels. Een bestemmingsplan is vastgesteld voor een bepaald gebied en de systematiek van de beleidsregels kan betekenen dat een bebouwingsregeling voor een bedrijfsterrein bepalend wordt voor een woonwijk met vrijstaande woningen. Een dergelijke toepassing van de beleidsregels heeft daarmee niets meer met een goede ruimtelijke ordening te maken en dat is gelet op artikel 2.12 van de Wabo wel vereist.

[...] In deze uitspraak beslist de voorzieningenrechter op het verzoek om een voorlopige voorziening van verzoekers tegen de verleende omgevingsvergunning voor het uitbreiden van de bestaande woning [...].

[...] 6.3. Tussen partijen is niet in geschil dat het bouwplan in strijd is met het geldende bestemmingsplan, omdat in de tuin enkel aan- en uitbouwen mogen worden gerealiseerd in de vorm van erkers, tochtportalen of entreepartijen.² Daarnaast overschrijdt het bouwplan de afstand van drie meter tot de bouwperceelsgrens.³

6.4. De voorzieningenrechter is van oordeel dat er sprake is van een bouwplan dat niet in overeenstemming is met het geldende bestemmingsplan. Hoewel de overschrijding van het bestemmingsplan mogelijk groter is dan het college stelt, gaat het niet om een hele grote overschrijding. Het college heeft met toepassing van de beleidsregels een omgevingsvergunning verleend. In de beleidsregels wordt verwezen naar standaardregels. De begripsomschrijving geeft aan dat dit de regels van het meest recente bestemmingsplan van gemeente Etten-Leur zijn. In het meest recente bestemmingsplan van Etten-Leur is het mogelijk dat de tuin wordt bebouwd, zo nodig ook op een afstand van minder dan 3 meter van de perceelsgrens. Maar dat hangt volgens de voorzieningenrechter samen met de in dat bestemmingsplan gekozen techniek van regeling. Daar waar in het hier geldende bestemmingsplan bebouwing via de bestemmingen “Tuin” en “Wonen – Vrijstaand 1” is geregeld, kan dat in een ander bestemmingsplan worden geregeld door een maximum oppervlak aan bebouwing of door bebouwingsgrenzen. Daarbij is een bestemmingsplan vastgesteld voor een bepaald gebied en de systematiek van de beleidsregels kan betekenen dat een bebouwingsregeling voor een bedrijfsterrein bepalend wordt voor een woonwijk met vrijstaande woningen. Een dergelijke toepassing van de beleidsregels hebben daarmee niets meer met een goede ruimtelijke ordening te maken en dat is gelet op artikel 2.12 van de Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) wel vereist. De voorzieningenrechter is dan ook van oordeel dat het college bij het verlenen van de omgevingsvergunning niet mocht aansluiten bij de beleidsregels. Deze beroepsgrond slaagt dan ook. [...]

JnB 2023, 507

MK Rechtbank Gelderland, 08-06-2023, [ECLI:NL:RBGEL:2023:3327](#)

college van burgemeester en wethouders van Oost Gelre, verweerder.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (hierna: Wabo) 2.1 lid 1 aanhef en onder a en e

Wet geurhinder en veehouderij (Wgv) 3 lid 2

Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM) 8

WABO-milieu. GEURHINDER. I.c. wordt overwogen dat de herbouwde woning in juridisch-planologische zin geen nieuwe woning is. Op het perceel was op grond van het bestemmingsplan al een woning toegestaan en deze woning mocht ook elders op het perceel worden herbouwd. Deze herbouwde woning moet daarom worden aangemerkt als hetzelfde geurgevoelig object dat na 19 maart 2000 heeft opgehouden deel uit te maken van een andere veehouderij, en is er bij de herbouw van een woning op een andere locatie op hetzelfde

woonperceel dus geen sprake van een nieuw geurgevoelig object. Het college heeft daarom terecht gekeken naar de afstand tot de veehouderij en niet naar de geurnorm van 14 odour units. Niet in geschil is dat aan de afstandsnorm wordt voldaan, zodat er geen sprake is van strijd met artikel 3, tweede lid, onder b, van de Wgv.

Gelet op de wetsgeschiedenis bij artikel 3, tweede lid, van de Wgv en gelet op de omstandigheid dat uit de stukken blijkt dat de geurbelasting op de woning aan de [adres N] vermindert van 27,6 odour units in de huidige situatie naar 21 odour units in de nieuwe situatie, wordt geen aanleiding gezien om artikel 3, tweede lid, onder b van de Wgv in dit geval wegens strijd met artikel 8 van het EVRM buiten toepassing te laten.

Besluit waarbij het college aan vergunninghouder een omgevingsvergunning heeft verleend voor de activiteiten “bouwen” en “milieu”. [...]

Geur

6. Het college heeft in het bestreden besluit met betrekking tot de woningen [adres M] (de woning van eisers [A en B]) en 5 (waarvan de bewoners niet in deze procedure zijn opgekomen) overwogen dat dit voormalige bedrijfswoningen zijn welke bij een andere veehouderij behoorden. Daarvoor geldt op grond van artikel 3, tweede lid, van de Wet geurhinder en veehouderij (Wgv) geen geurnorm, maar een vaste afstand van 50 meter vanaf het emissiepunt. De werkelijke afstand tot de dichtstbijzijnde woning is meer dan 50 meter, zodat aan de afstandsnorm wordt voldaan. [...]

6.2. Eisers betogen dat niet wordt voldaan aan artikel 3, tweede lid, van de Wgv. Volgens eisers betreft [adres N] een (nieuwbouw)woning met een woonbestemming die ook al in het bestemmingsplan “Buitengebied Oost Gelre 2011”, dat is vastgesteld op 18 december 2012, was bestemd als woning. [...]

6.4. Uit de stukken blijkt dat de agrarische bedrijfswoning op het perceel [adres N] een burgerwoning is geworden na het stoppen van de varkenshouderij. Deze woning is nadien gesloopt en vervolgens aan de westzijde van het perceel, en daarmee verder weg van het bedrijf van vergunninghouder, herbouwd.

De rechtbank overweegt dat deze herbouwde woning in juridisch-planologische zin geen nieuwe woning is. Op het perceel was op grond van het bestemmingsplan al een woning toegestaan en deze woning mocht ook elders op het perceel worden herbouwd. Naar het oordeel van de rechtbank moet deze herbouwde woning daarom worden aangemerkt als hetzelfde geurgevoelig object dat na 19 maart 2000 heeft opgehouden deel uit te maken van een andere veehouderij, en is er bij de herbouw van een woning op een andere locatie op hetzelfde woonperceel dus geen sprake van een nieuw geurgevoelig object.

Het college heeft daarom terecht gekeken naar de afstand tot de veehouderij en niet naar de geurnorm van 14 odour units. Niet in geschil is dat aan de afstandsnorm wordt voldaan, zodat er geen sprake is van strijd met artikel 3, tweede lid, onder b, van de Wgv.

De beroepsgrond slaagt dan ook niet.

7. Eisers betogen daarnaast dat het besluit in strijd is met artikel 8 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM). [...]

7.1. De woning op het perceel [adres N] is een voormalige agrarische bedrijfswoning bij een inmiddels gestopte veehouderij. Uit de wetsgeschiedenis blijkt dat de uitzondering in artikel 3, tweede lid, van de Wgv voor voormalige agrarische bedrijfswoningen is opgenomen naar aanleiding van het amendement Van der Vlies.³ In de toelichting staat het volgende:

“In het wetsvoorstel is niets geregeld voor de eventuele overgang van een bedrijfswoning naar burgerwoning. In de wet stankemissie en veehouderij behoudt zo'n woning na de beëindiging van het bedrijf de oorspronkelijke stankcategorie, waardoor dergelijke woningen bij de overgang naar burgerwoning geen bedreiging gaan worden voor de uitbreidingsmogelijkheden van een buurman veehouderijbedrijf. Er wijzigt immers nu voor hem niks.

In dit wetsvoorstel krijgt een bedrijfswoning geurbescherming door een vaste afstand van 50 meter (artikel 3), maar wanneer hij burgerwoning wordt, geldt deze vaste afstand niet meer en wordt hij een gewoon geurgevoelig object. Dit heeft tot gevolg dat vrijwel iedere veehouder bezwaar zou moeten maken tegen een eventuele functieverandering van zijn buurman veehouder, omdat zijn uitbreidingsmogelijkheden in het geding kunnen zijn. Dit is natuurlijk een zeer ongewenste ontwikkeling, want functieverandering is aan de orde van de dag.”

Met het amendement heeft de wetgever beoogd om functieverandering van voormalige agrarische bedrijven naar een woonfunctie mogelijk te maken zonder dat omliggende agrarische bedrijven hierdoor in hun bedrijfsmogelijkheden zouden kunnen worden beperkt.

Gelet op deze achtergrond en gelet op de omstandigheid dat uit de stukken blijkt dat de geurbelasting op de woning aan de [adres N] vermindert van 27,6 odour units in de huidige situatie naar 21 odour units in de nieuwe situatie, ziet de rechtbank geen aanleiding om artikel 3, tweede lid, onder b van de Wet geurhinder en veehouderij in dit geval wegens strijd met artikelen 8 van het EVRM buiten toepassing te laten.

De beroepsgrond slaagt niet. [...]

Overige jurisprudentie Wabo-milieu:

- MK Rechtbank Gelderland, 09-06-2023, [ECLI:NL:RBGEL:2023:3276](#);
- MK Rechtbank Oost-Brabant, 01-06-2023, [ECLI:NL:RBOBR:2023:2653](#);
- Rechtbank Den Haag, 20-04-2023, [ECLI:NL:RBDHA:2023:8164](#).

[Naar inhoudsopgave](#)

8.40- en 8.42-AMvB's

JnB 2023, 508

Voorzieningenrechter Rechtbank Noord-Holland, 12-01-2023, [ECLI:NL:RBNHO:2023:5210](#)

college van burgemeester en wethouders van Beverwijk, verweerder.

Activiteitenbesluit milieubeheer 2.17 lid 1 onder a

ACTIVITEITENBESLUIT. HANDHAVING. PADELACTIVITEITEN. GELUIDSNORM. Last onder dwangsom aan tennisvereniging vanwege overschrijding van de geluidsnormen door padelactiviteiten. I.c. blijkt uit de conclusies van het akoestisch onderzoek dat sprake is van overtreding van de geluidsnorm door verzoekster en er bestaat geen concreet zicht op legalisatie dat aan handhaving in de weg staat. Verweerder heeft in het bestreden besluit de betrokken belangen toereikend afgewogen. Verweerder heeft zich daarbij in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat verzoekster niet heeft onderbouwd dat het terugbrengen van de padelactiviteiten in de avonduren, zal leiden tot een zodanige negatieve invloed op de bedrijfseconomische en financiële situatie van verzoekster dat het voortbestaan van verzoekster als tennisvereniging daardoor bedreigd wordt, dan wel anderszins leidt tot onaanvaardbare financiële gevolgen. Indien de overtreding ook toereikend op een andere wijze kan worden beëindigd dan in de last is omschreven en de last voor dergelijke alternatieven geen ruimte laat, komt de formulering van de last wel in strijd met het evenredigheidsbeginsel. Uit de beroepsgronden blijkt dat verzoekster thans wel open staat voor een (tijdelijke) sluiting van de tennisbanen in de avonduren. De voorzieningenrechter voorziet zelf in de zaak.

Overige jurisprudentie Activiteitenbesluit milieubeheer:

- Rechtbank Zeeland-West-Brabant, 07-06-2023, [ECLI:NL:RBZWB:2023:3961](#).

[Naar inhoudsopgave](#)

Planschade

JnB 2023, 509

MK ABRS, 14-06-2023, [ECLI:NL:RVS:2023:2333](#)

college van burgemeester en wethouders van Meppel, verweerder.

Wet ruimtelijke ordening (Wro) 6.1

PLANSCHADE. PLANVERGELIJKING. FLEXIBILITEITSBEPALINGEN. DIRECTE SCHADE. Een in een bestemmingsplan opgenomen ontheffingsmogelijkheid en een in dat bestemmingsplan opgenomen mogelijkheid om, bij omgevingsvergunning, af te wijken van regels van dat bestemmingsplan, moet bij de maximale invulling van dat bestemmingsplan buiten beschouwing worden gelaten. Er is geen aanleiding daarover anders te oordelen in het geval waarin de gestelde schade door een planologische wijziging op de gronden van de desbetreffende aanvrager is veroorzaakt. PROCESKOSTEN. Het college mocht in dit geval

besluiten om aansluiting te zoeken bij het Besluit proceskosten bestuursrecht, aangezien [appellant] de kosten voor de rechtsbijstand onvoldoende inzichtelijk heeft gemaakt

[...] 7. In navolging van het advies van Thorbecke heeft het college [appellant] bij het besluit [...] een tegemoetkoming in planschade toegekend van € 21.500,00, te vermeerderen met de wettelijke rente vanaf [...]. Volgens het college heeft [appellant] geen deskundige geraadpleegd en daarom alleen recht op vergoeding van de kosten voor de door een derde beroepsmatig verleend rechtsbijstand. Het college heeft die kosten vastgesteld op € 256,00.

[...] Planvergelijking van de gebruiksmogelijkheden

[...] 14.2. [...] Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen, moet bij de maximale invulling van een bestemmingsplan een in dat bestemmingsplan opgenomen ontheffingsmogelijkheid buiten beschouwing worden gelaten en geldt hetzelfde voor een in dat bestemmingsplan opgenomen mogelijkheid om, bij omgevingsvergunning, af te wijken van regels van dat bestemmingsplan. Vergelijk de overzichtsuitspraak van 28 september 2016, [ECLI:NL:RVS:2016:2582](#), onder 2.8. Hoewel deze rechtspraak betrekking heeft op een aanvraag om een tegemoetkoming in planschade door een planologische wijziging op de gronden van derden, is er geen aanleiding daarover anders te oordelen in het geval waarin, zoals hier, de gestelde schade door een planologische wijziging op de gronden van de desbetreffende aanvrager is veroorzaakt.

[...] Proceskosten

[...] 17.1. In het geval kosten zijn gemaakt ten behoeve van het indienen van een zienswijze naar aanleiding van een conceptadvies van een door het college ingeschakelde deskundige, kunnen deze kosten voor vergoeding in aanmerking komen, indien het inroepen van bijstand redelijk was en de kosten van het opstellen van een zienswijze redelijk zijn. De tarieven van het Besluit proceskosten bestuursrecht zijn in dat geval niet van toepassing. Naar het oordeel van de Afdeling was het inroepen van rechtsbijstand in dit geval redelijk. Het college mocht echter besluiten om aansluiting te zoeken bij het Besluit proceskosten bestuursrecht, aangezien [appellant] de kosten voor de rechtsbijstand onvoldoende inzichtelijk heeft gemaakt. De enkele verwijzing naar de uitgebreide reactie op het conceptadvies van Thorbecke kan niet leiden tot de conclusie dat de kosten die volgens [appellant] voor het opstellen van de zienswijze zijn gemaakt redelijk zijn. De Afdeling acht daarbij ook van belang dat [appellant] geen facturen, specificaties en betalingsbewijzen heeft overgelegd waaruit blijkt dat de kosten daadwerkelijk zijn gemaakt.

Voor vergoeding van de werkelijke proceskosten op grond van het Besluit proceskosten bestuursrecht is, reeds nu geen bijzondere omstandigheden als bedoeld in artikel 2, derde lid Besluit proceskosten bestuursrecht gesteld of gebleken zijn, evenmin aanleiding. [...]

Zie ook de samenvatting van deze uitspraak onder het kopje "Algemeen bestuursrecht" (JnB 2023, 502).

[Naar inhoudsopgave](#)

Natuurbescherming

JnB 2023, 510

Tussenuitspraak MK ABRS, 14-06-2023, [ECLI:NL:RVS:2023:2323](#)

college van gedeputeerde staten van Noord-Brabant, verweerder.

Vogelrichtlijn 4 lid 1, lid 2, lid 4

Habitatrichtlijn 6 lid 3, 7

Wet natuurbescherming (Wnb) 2.7, 2.8

NATUURBESCHERMING. NATUURVERGUNNING. WINDTURBINES. SPECIALE BESCHERMINGSZONE. PASSENDE BEOORDELING. I.c. wordt geoordeeld dat artikel 6 van de Habitatrichtlijn en dus niet artikel 4, vierde lid, van de Vogelrichtlijn van toepassing is, omdat het gebied "Krammer-Volkerak" is aangewezen als een SBZ zoals bedoeld in artikel 4, eerste lid, van de Vogelrichtlijn. Dat het bedoelde gebied niet tevens is aangewezen als een speciale beschermingszone voor de vogels zoals bedoeld in artikel 4, tweede lid, van de Vogelrichtlijn doet daar niet aan af, omdat het betrokken gebied reeds een SBZ is zoals bedoeld in artikel 4, eerste lid, van de Vogelrichtlijn. Het college heeft derhalve de vergunningaanvraag terecht getoetst aan de artikelen 2.7 en 2.8 van de Wnb die een implementatie van artikel 6, derde lid, van de Habitatrichtlijn vormen.

[...] Bij besluit van [...] heeft het college [...] vergunning verleend op grond van artikel 2.7 van de Wet natuurbescherming (hierna: de Wnb) voor het vervangen van vier windturbines door vier nieuwe grotere windturbines in de Karolinapolder in Dinteloord, gemeente Steenberg, nabij het Natura 2000-gebied "Krammer-Volkerak".

Bij besluit van 22 april 2020 (bestreden besluit) heeft het college het besluit [...] ingetrokken en de gevraagde vergunning opnieuw aan de initiatiefnemer [...] verleend.

[...] Aanwijzing als speciale beschermingszone

4. Stichting Sirene stelt dat in de natuurtoets [...] ten onrechte niet is gekeken naar de mogelijke effecten van het betrokken project op trekvogels die geregeld voorkomen in het Natura 2000-gebied "Krammer-Volkerak" (hierna: Natura 2000-gebied). Zij voert daarbij aan dat de trekvogels op grond van artikel 4, vierde lid, van de Vogelrichtlijn betrokken hadden moeten worden in de natuurtoets, omdat het natuurgebied niet is aangewezen als speciale beschermingszone (hierna: SBZ) voor geregeld voorkomende trekvogels als bedoeld in artikel 4, tweede lid, van de Vogelrichtlijn. Daarnaast stelt zij dat, voor zover de Afdeling van oordeel zou zijn dat de effecten op trekvogels niet hadden hoeven te worden beoordeeld, het natuurgebied ten onrechte niet is aangewezen als SBZ voor geregeld voorkomende trekvogels zoals bedoeld in artikel 4, tweede lid, van de Vogelrichtlijn.

4.1. De Afdeling stelt vast dat het Natura 2000-gebied op 18 juli 1995 door de minister van Landbouw, Natuurbeheer en Visserij is aangewezen als een SBZ zoals bedoeld in artikel 4, eerste

lid, van de Vogelrichtlijn. In dat besluit is voorts vermeld voor welke vogelsoorten het bedoelde Natura 2000-gebied is aangewezen. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen, hoeven de gevolgen van een project voor soorten waarvoor het betrokken Natura 2000-gebied niet is aangewezen niet te worden gezien in een passende beoordeling (zie ter vergelijking de uitspraak van de Afdeling van 5 april 2023, [ECLI:NL:RVS:2023:1299](#), r.o. 39.1). Dit betekent dat het betoog van Stichting Sirene dat het Natura 2000-gebied ook had dienen te worden aangewezen als een SBZ voor de geregeld voorkomende trekvogels zoals bedoeld in artikel 4, tweede lid, van de Vogelrichtlijn in deze procedure over de Wnb-vergunning buiten beschouwing dient te blijven.

4.2. De Afdeling overweegt dat het college de vergunningaanvraag op grond van de artikelen 2.7 en 2.8 van de Wnb heeft beoordeeld, welke een implementatie zijn van artikel 6, derde lid, van de Habitatrichtlijn. Ingevolge artikel 7 van de Habitatrichtlijn treden de verplichtingen in artikel 6, tweede, derde en vierde lid, van de Habitatrichtlijn in de plaats van de verplichtingen van artikel 4, vierde lid, eerste zin, van de Vogelrichtlijn, voor wat betreft de speciale beschermingszones die in overeenstemming met artikel 4, eerste lid, van de Vogelrichtlijn zijn aangewezen of bij analogie in overeenstemming met artikel 4, tweede lid, van de Vogelrichtlijn zijn erkend. De Afdeling leidt hieruit en ook uit het arrest van het Hof van Justitie van 7 december 2000 in de zaak Europese Commissie/Frankrijk (ECLI:EU:C:2000:670, r.o. 43 en verder) af dat artikel 4, vierde lid, van de Vogelrichtlijn niet van toepassing is als een gebied is aangewezen als SBZ zoals bedoeld in artikel 4, eerste lid, van de Vogelrichtlijn. Gelet hierop is de Afdeling derhalve van oordeel dat artikel 6 van de Habitatrichtlijn en dus niet artikel 4, vierde lid, van de Vogelrichtlijn van toepassing is, omdat het gebied "Krammer-Volkerak" is aangewezen als een SBZ zoals bedoeld in artikel 4, eerste lid, van de Vogelrichtlijn. Dat het bedoelde gebied niet tevens is aangewezen als een speciale beschermingszone voor de vogels zoals bedoeld in artikel 4, tweede lid, van de Vogelrichtlijn doet daar niet aan af, omdat het betrokken gebied reeds een SBZ is zoals bedoeld in artikel 4, eerste lid, van de Vogelrichtlijn. Naar het oordeel van de Afdeling heeft het college derhalve de vergunningaanvraag terecht getoetst aan de artikelen 2.7 en 2.8 van de Wnb die een implementatie van artikel 6, derde lid, van de Habitatrichtlijn vormen. [...]

[...] Passende beoordeling

Blauwe kiekendief (en andere vogelsoorten)

5. Stichting Sirene en [appellant sub 3] en anderen voeren aan dat de gevolgen van het project voor de blauwe kiekendief en enkele andere soorten ten onrechte niet in de natuurtoets zijn beoordeeld.

5.1. De Afdeling stelt allereerst vast dat bij het besluit van 18 juli 1995 het "Krammer-Volkerak" is aangewezen als Vogelrichtlijngebied als bedoeld in artikel 4, eerste lid, van de Vogelrichtlijn en in de toelichting behorende bij dat besluit is neergelegd dat het daarbij gaat om de navolgende vogelsoorten kuifduiker, aalscholver, lepelaar, kleine zwaan, brandgans, bruine kiekendief, blauwe kiekendief, slechtvalk, smelleken, goudplevier, kemphaan, bosruiter, kluut, zwartkopmeeuw, dwergstern, visdief, velduil en blauwborst. In de aan deze Wnb-vergunning ten grondslag gelegde

natuurtoets is uitgegaan van de soorten die staan vermeld in het ontwerpaanwijzingsbesluit van 30 juni 2017. In het ontwerpaanwijzingsbesluit van 30 juni 2017 zijn de blauwe kiekendief, smelleken, goudplevier, kemphaan, bosruiter, velduil en blauwborst niet meer opgenomen en in de onderhavige natuurtoets zijn de mogelijke gevolgen van de voorziene windturbines voor deze vogelsoorten aldus niet beoordeeld. Uit de vaste rechtspraak van het Hof van Justitie en de Afdeling volgt echter dat de gevolgen van een plan of project voor alle habitats en soorten waarvoor een Natura 2000-gebied is aangewezen in de passende beoordeling moeten worden betrokken (zie ter vergelijking het arrest van het Hof van Justitie van 7 november 2018, Holohan, C-461/17, ECLI:EU:C:2018:883). Gelet op het vorenstaande is de Afdeling van oordeel dat in de natuurtoets had moeten worden uitgegaan van genoemde soorten waarvoor het Natura 2000-gebied is aangewezen bij het besluit van 18 juli 1995. Gelet daarop is de Afdeling van oordeel dat in deze natuurtoets ten onrechte niet is beoordeeld wat de mogelijke gevolgen zullen zijn voor de instandhoudingsdoelstellingen van de blauwe kiekendief, smelleken, goudplevier, kemphaan, bosruiter, velduil en blauwborst die in het aanwijzingsbesluit van 18 juli 1995 zijn aangewezen. Gelet op het vorenstaande is de Afdeling van oordeel dat het voorliggende besluit in zoverre in strijd met artikel 3:2 van de Awb is vastgesteld. [...]

[Naar inhoudsopgave](#)

Waterwet

Jurisprudentie Waterwet:

- MK ABRS, 12-01-2023, [ECLI:NL:RVS:2023:2334](#);
- Rechtbank Limburg, 11-05-2023, [ECLI:NL:RBLIM:2023:3151](#).

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

Belastingdienst-Toeslagen

JnB 2023, 511

Rechtbank Noord-Nederland, 21-04-2023, [ECLI:NL:RBNNE:2023:1657](#)

Belastingdienst/Toeslagen, kantoor Utrecht, verweerder.

Algemene wet inkomensafhankelijke regelingen (Awir) 27

Wet hersteloperatie toeslagen (Wht) 2.1, 2.2, 2.3, 8.6, 9.1, 9.2

Wet schuldsanering natuurlijke personen (Wsnp)

BELASTINGDIENST/TOESLAGEN. KINDEROPVANGTOESLAG. HERSTELOPERATIE TOESLAGEN. Eiseres heeft een schuldsaneringstraject gevolgd en daarbij de teruggevorderde kinderopvangtoeslag gedeeltelijk terugbetaald. Het bedrag dat niet is terugbetaald heeft verweerder in mindering gebracht op de compensatie. Dat is in overeenstemming met artikel 2.3, eerste lid, onder a van de Wht en de rechtbank vindt dat verweerder dat zo heeft mogen doen. Als de verweerder dit bedrag niet in mindering zou

brenge op het compensatiebedrag, dan zou eiseres dit deel van de kinderopvangtoeslag namelijk dubbel ontvangen. Dat is niet de bedoeling van de herstelregeling. Zoals verweerder tijdens de zitting heeft toegelicht, geldt ook voor ouders die nu nog een schuldsaneringstraject doorlopen, dat niet terugbetaalde toeslagen worden afgetrokken van de compensatie. Zij worden voor wat de compensatie betreft dan ook niet anders behandeld dan eiseres.

[Naar inhoudsopgave](#)

Onderwijs

JnB 2023, 512

MK ABRS, 14-06-2023, [ECLI:NL:RVS:2023:2329](#)

minister voor Primair en Voortgezet Onderwijs, verweerder.

Wet voortgezet onderwijs 2020 12.20

Wet op het voortgezet onderwijs 64, 67, 67a, 68, 74b

Wet Meer ruimte voor nieuwe scholen (Wmrns)

ONDERWIJS. BEKOSTIGING. Financiering havo-school. I.c. wordt geoordeeld dat sprake is van een nieuwe school, en niet van een “toevoeging van afsluitend havo-onderwijs” aan een bestaande vestiging van een school. De minister heeft het ingediende verzoek terecht aangemerkt als een aanvraag om bekostiging van een nieuwe school als bedoeld in artikel 67, eerste lid, aanhef en onder a, van de Wvo en deze aan de daarvoor geldende vereisten getoetst. Van misbruik van recht is geen sprake.

[...] Bij besluit van [...] heeft de minister de aanvraag van stichting Fioretti Teylingen (hierna: Fioretti) om bekostiging van een school voor havo ingewilligd.

[...] 6.1. De minister heeft het door Fioretti ingediende verzoek terecht aangemerkt als een aanvraag om bekostiging van een nieuwe school als bedoeld in artikel 67, eerste lid, aanhef en onder a, van de Wvo en deze aan de daarvoor geldende vereisten getoetst. Artikel 67 van de Wvo is gewijzigd door middel van de Wmrns (Stb. 2020/160) en vormde het toetsingskader voor de beoordeling van deze aanvraag door de minister. In de aanvraag hoefde de minister geen verzoek om toevoeging van een bovenbouw havo-onderwijs aan of een splitsing van het Teylingen College Duinzigt te lezen. De mogelijkheid om een nieuwe school te stichten en voor bekostiging in aanmerking te brengen bestaat, anders dan de schoolbesturen betogen, naast de mogelijkheid in artikel 74b, eerste lid, aanhef en onder c, van de Wvo om via het RPO havo-onderwijs vanaf het vierde leerjaar aan te bieden en voor bekostiging in aanmerking te brengen op een bestaande onderwijsvoorziening. De minister wijst er terecht op dat eventuele afspraken in het RPO geen onderdeel uitmaken van de beoordeling van de aanvraag op de voet van artikel 67, eerste lid, aanhef en onder a van de Wvo. Fioretti heeft aldus gebruik gemaakt van de wettelijke mogelijkheid om een nieuwe school op te richten ervan uitgaande dat aan haar initiatief voor een kleinschalige havo behoefte bestaat.

6.2. Van misbruik van recht is geen sprake. De minister heeft zich terecht op het standpunt gesteld dat de Wmrns er uitdrukkelijk toe strekt om meer ruimte aan schoolbesturen te bieden om scholen te stichten die meer rekening houden met de wensen van de ouders. Dat de nieuw op te richten school feitelijk zal worden ingebed in het bestaande gebouw van het Teylingen College Duinzigt, gebruik zal maken van dezelfde docenten en voorzieningen en dat de huidige havo-leerlingen op de nieuwe school zullen worden ingeschreven, betekent niet dat de minister de aanvraag om een nieuwe school vanwege misbruik van recht moest afwijzen. Dat de nieuwe school ook in die omstandigheden in aanmerking komt voor startbesteding vloeit voort uit de wet.

6.3. De minister heeft de aanvraag, zoals hiervoor al overwogen, terecht getoetst aan de daarvoor geldende vereisten. Voor het stichten van een nieuwe school gelden overigens zwaardere eisen voor wat betreft de belangstellingsmeting dan voor het toevoegen van afsluitend onderwijs aan een bestaande vestiging waar onderbouwonderwijs wordt aangeboden. De minister is terecht tot de slotsom gekomen dat Fioretti aan alle vereisten als bedoeld in artikel 64 van de Wvo heeft voldaan. [...]

6.4. Het betoog van de schoolbesturen dat de ouderverklaringen niet op de juiste wijze zouden zijn verzameld, omdat in de media en de communicatie naar ouders toe is gemeld dat het Teylingen College Duinzigt met bovenbouw havo-onderwijs zou worden uitgebreid, wordt niet gevolgd. [...]

6.5. De slotsom is dat de minister de aanvraag om besteding van de nieuwe school Duinzigt Havo terecht heeft ingewilligd. [...]

[Naar inhoudsopgave](#)

Wegenverkeerswet

JnB 2023, 513

ABRS, 14-06-2023, [ECLI:NL:RVS:2023:2313](#)

Dienst Wegverkeer (hierna: RDW).

Rijbewijzenrichtlijn 7, 12

Reglement rijbewijzen 29, 32, 33, 35

WEGENVERKEERSWET. RIJBEWIJS. PROCESBELANG. I.c. wordt geoordeeld dat [appellant] belang heeft bij een inhoudelijke beoordeling van de vraag of de RDW zijn eerste aanvraag om verlenging van zijn rijbewijs terecht heeft afgewezen, omdat hij kosten heeft gemaakt voor de tweede aanvraag. 185-DAGENEIS. De RDW heeft de artikelen 33, tweede lid, en 35 van het Reglement rijbewijzen terecht richtlijnconform uitgelegd door in dit geval de 185-dageneis te stellen.

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet minimumloon en minimumvakantiebijslag

JnB 2023, 514

MK ABRS, 14-06-2023, [ECLI:NL:RVS:2023:2320](#)

staatssecretaris van Sociale Zaken en Werkgelegenheid (thans: de minister).

Wet minimumloon en minimumvakantiebijslag (Wml) 2, 5, 18b, 18c, 18f

Beleidsregel bestuursrechtelijke handhaving Wet minimumloon en minimumvakantiebijslag 2018 8

Burgerlijk Wetboek Boek 7 610

WET MINIMUMLOON EN MINIMUMVAKANTIEBIJSLAG. BOETE. BEVOEGDHEID. HOOGTE. MATIGING. I.c. wordt geoordeeld dat de staatssecretaris zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat sprake was van een dienstbetrekking en [appellante sub 2] in de onderzoeksperiode ten opzichte van de betrokken entertainers als werkgever moest worden aangemerkt.

Matiging van de boete per werknemer met 50% is passend en geboden. Gewicht dient toe te komen aan het feit dat de Belastingdienst, het UWV en de SVB gedurende lange tijd niet van een privaatrechtelijke dienstbetrekking zijn uitgegaan, terwijl ook die instanties hetzelfde begrip "werkgever" hanteren en daarbij eveneens uitgaan van de privaatrechtelijke dienstbetrekking van artikel 7:610 van het BW. Hoewel dit [appellante sub 2] niet vrijpleit met betrekking tot het niet naleven van haar verplichtingen onder de Wml, is het niet eenduidige overheidsoptreden over de uitleg van het wettelijke begrip "werkgever" richting [appellante sub 2] een omstandigheid waarmee bij de vaststelling van de hoogte van de boete rekening moet worden gehouden.

[...] Bij besluit van [...] heeft de staatssecretaris aan [appellante sub 2] een boete van € 144.000,00 opgelegd wegens overtreding van de Wet minimumloon en minimumvakantiebijslag (hierna: Wml).

[...] 2. [...] Dit geschil gaat in de kern over de vraag of [appellante sub 2] moet worden aangemerkt als werkgever van de entertainers als bedoeld in de Wml, en zo ja, of haar van het niet naleven van de daaraan verbonden verplichtingen een verwijt kan worden gemaakt.

[...] Bevoegdheid boeteoplegging

[...] 7.1. Voor de toepassing van het bij of krachtens de Wml bepaalde wordt onder werkgever verstaan de persoon, tot wie een werknemer in dienstbetrekking staat. Onder dienstbetrekking wordt verstaan de dienstbetrekking krachtens arbeidsovereenkomst naar burgerlijk recht. Ingevolge artikel 7:610, eerste lid, van het BW is de arbeidsovereenkomst de overeenkomst waarbij de ene partij, de werknemer, zich verbindt in dienst van de andere partij, de werkgever, tegen loon gedurende zekere tijd arbeid te verrichten. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (bijvoorbeeld in de uitspraak van 14 april 2019, [ECLI:NL:RVS:2019:1235](#)), dient gelet op artikel 2, eerste lid, van de Wml voor de vaststelling dat een dienstbetrekking bestaat aan alle elementen van een arbeidsovereenkomst naar burgerlijk recht te zijn voldaan. De staatssecretaris dient gelet op artikel 7:610, eerste lid, van het BW dus aan te tonen dat er voor de werknemer een verplichting bestaat om gedurende een zekere tijd

arbeid te verrichten, dat zich bij de uitvoering daarvan een gezagsrelatie voordoet en dat er loon wordt ontvangen als tegenprestatie voor de verrichte arbeid.

7.2. Tussen partijen is niet in geschil dat de entertainers arbeid voor [appellante sub 2] verrichtten en daarvoor als tegenprestatie loon van haar ontvingen. De vraag die partijen verdeeld houdt, is of sprake was van een gezagsrelatie tussen [appellante sub 2] en de entertainers. De Afdeling beantwoordt die vraag net als de rechtbank bevestigend. In dit kader neemt de Afdeling het volgende in aanmerking.

[...] 7.3. De Afdeling komt op grond van het voorgaande tot de slotsom dat de rechtbank terecht heeft geoordeeld dat naast arbeid en loonbetaling ook sprake was van een van een opdrachtnemer-opdrachtgever te onderscheiden gezagsrelatie tussen [appellante sub 2] en haar entertainers. Gelet op hetgeen onder 7.2 tot en met 7.2.4 is overwogen, is aan alle elementen van een arbeidsovereenkomst naar burgerlijk recht voldaan. Dat de Belastingdienst in 2007 en het UWV en de SVB bij de uitvoering van hun taken tot een andere slotsom zijn gekomen, kan aan dit oordeel op zichzelf niet afdoen. De staatssecretaris heeft er in dit verband terecht op gewezen dat onduidelijk is gebleven op basis van welke informatie en welk onderzoek deze instanties tot hun standpuntbepaling zijn gekomen en dat de Inspectie in de onderhavige zaak uitgebreid onderzoek heeft verricht. De staatssecretaris heeft zich dan ook terecht op het standpunt gesteld dat sprake was van een dienstbetrekking en [appellante sub 2] in de onderzoeksperiode ten opzichte van de betrokken entertainers als werkgever moest worden aangemerkt. Met hetgeen [appellante sub 2] naar voren heeft gebracht, heeft zij onvoldoende aanknopingspunten gegeven voor een ander oordeel. Voor [appellante sub 2] gold dus de in artikel 18b, tweede lid, van de Wml opgenomen verplichting om de daarin vermelde bescheiden ten aanzien van de betrokken entertainers tijdig te verstrekken. Vaststaat dat [appellante sub 2] aan deze verplichting niet heeft voldaan. De rechtbank heeft dan ook met juistheid geoordeeld dat de staatssecretaris terecht heeft vastgesteld dat [appellante sub 2] dat artikellid heeft overtreden.

[...] Hoogte van de boete

[...] 11. De staatssecretaris voert onder verwijzing naar de uitspraak van de Afdeling van 27 januari 2021, [ECLI:NL:RVS:2021:170](#), aan dat de rechtbank niet met juistheid heeft geoordeeld dat de 24 overtredingen die aan het boetebedrag ten grondslag zijn gelegd in wezen één gedraging zijn. Verder had de rechtbank de omstandigheid dat dit een eerste overtreding van [appellante sub 2] is niet aan de matiging ten grondslag mogen leggen. Overtreding van artikel 18b, tweede lid, van de Wml is dusdanig ernstig dat directe beboeting gerechtvaardigd is. Zoals bepaald in artikel 18f, tweede lid, van de Wml gelden bij recidive hogere boetebedragen en zijn in dit geval de in de Beleidsregel opgenomen boetebedragen voor eerste overtredingen gehanteerd. Ook de gestelde welwillendheid van [appellante sub 2] om de werkwijze aan te passen had niet aan de matiging ten grondslag mogen worden gelegd. Er was in beroep nog niet gebleken van adequate maatregelen om herhaling van de overtreding te voorkomen. Ten slotte heeft de rechtbank ten onrechte in de beoordeling betrokken de omstandigheid dat [appellante sub 2] op grond van de brief van de

Belastingdienst van 13 april 2007 in de onjuiste veronderstelling verkeerde dat de verplichting ingevolge artikel 18b van de Wml niet op haar van toepassing was. De staatssecretaris heeft evenwel in hoger beroep laten weten zich niet meer te verzetten tegen een matiging van 12,5% nu [appellante sub 2] haar werkwijze inmiddels wel heeft aangepast.

[appellante sub 2] betoogt daarentegen dat de boete verder dient te worden gematigd gelet op de omstandigheden van het geval, nu voorts uit hercontrole van de Inspectie is gebleken dat zij inmiddels de bepalingen van de Wml naleeft en gezien haar financiële omstandigheden.

11.1. Ingevolge artikel 18b, tweede lid, van de Wml rust op de werkgever de verplichting om desgevraagd aan de toezichthouder de daarin vermelde gegevens te verstrekken. Uit deze bepalingen volgt ook dat deze verplichting geldt per werknemer. Deze bepalingen moeten namelijk zo worden gelezen dat als een werkgever van een werknemer niet of niet tijdig de gegevens verstrekt, dit als een overtreding kan worden aangemerkt en dat voor iedere werknemer een bestuurlijke boete aan de werkgever kan worden opgelegd. Dat de verplichting uit artikel 18b, tweede lid, van de Wml geldt per werknemer volgt ook uit het doel van de Wml om iedere werknemer afzonderlijk een sociaal aanvaardbare tegenprestatie te geven voor de verrichte arbeid en oneerlijke concurrentie op arbeidsvoorwaarden en verdringing te voorkomen (Kamerstukken II, 2016/17, 34 573, nr. 3). Vergelijk de door de staatssecretaris genoemde uitspraak van 27 januari 2021, [ECLI:NL:RVS:2021:170](#). De Afdeling heeft in die uitspraak ook overwogen dat de bepalingen uit de Beleidsregel ertoe strekken dat aan een werkgever de maximale boete wordt opgelegd voor iedere werknemer waarover de werkgever geen of onvoldoende schriftelijke bescheiden heeft verstrekt, op grond waarvan kan worden gecontroleerd of hij ten behoeve van deze werknemer aan zijn verplichtingen tot het betalen van het minimumloon en de minimumvakantiebijslag heeft voldaan. Dit beleid is niet onredelijk geacht.

Uit het voorgaande volgt dat de in artikel 18b, tweede lid, van de Wml neergelegde verplichting voor iedere werknemer afzonderlijk geldt. Nu [appellante sub 2] voor 24 werknemers de verzochte stukken niet heeft verstrekt, heeft zij dit artikellid 24 maal overtreden. De rechtbank heeft dan ook ten onrechte overwogen dat de nalatigheid van [appellante sub 2] in wezen één gedraging is en dit aan de matiging ten grondslag gelegd.

Eveneens ten onrechte heeft de rechtbank aan de matiging ten grondslag gelegd dat het om eerste overtredingen gaat. De staatssecretaris stelt terecht dat in artikel 18f, tweede lid, van de Wml is bepaald dat bij recidive hogere boetebedragen gelden. Ter uitvoering hiervan zijn in de Beleidsregel de boetebedragen bij eerste overtredingen bepaald. In de bepalingen betreffende de hoogte van de boetebedragen is derhalve de omstandigheid of sprake is van eerste overtredingen verdisconteerd.

11.2. Hoewel de staatssecretaris dus terecht aanvoert dat de rechtbank deze gronden ten onrechte aan de matiging ten grondslag heeft gelegd, is de Afdeling van oordeel dat voor die matiging niettemin aanleiding bestaat. Daarvoor is doorslaggevend dat in dit kader wel gewicht dient toe te komen aan het feit dat de Belastingdienst, het UWV en de SVB gedurende lange tijd niet van een

privaatrechtelijke dienstbetrekking zijn uitgegaan, terwijl ook die instanties hetzelfde begrip "werkgever" hanteren en daarbij eveneens uitgaan van de privaatrechtelijke dienstbetrekking van artikel 7:610 van het BW. Hoewel dit [appellante sub 2] niet vrijpleit met betrekking tot het niet naleven van haar verplichtingen onder de Wml, is het niet eenduidige overheidsoptreden over de uitleg van het wettelijke begrip "werkgever" richting [appellante sub 2] een omstandigheid waarmee bij de vaststelling van de hoogte van de boete rekening moet worden gehouden. [appellante sub 2] heeft gehandeld overeenkomstig de uitleg van de Belastingdienst, het UWV en de SVB. Verder betreft de Afdeling bij de vraag in hoeverre grond voor matiging bestaat het feit dat de staatssecretaris zich niet meer verzet tegen matiging, omdat de werkwijze van [appellante sub 2] inmiddels in overeenstemming is met de voorschriften van de Wml, zoals ook blijkt uit de brief van de Inspectie van 19 mei 2021.

11.3. Gezien het vorenstaande is de Afdeling van oordeel dat een matiging van de boete per werknemer met 50% passend en geboden is. [...]

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Regulier

JnB 2023, 515

MK ABRS, 12-06-2023, [ECLI:NL:RVS:2023:2251](#)

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 14

REGULIER. De rechtbank heeft ten onrechte overwogen dat het aan de staatssecretaris is om te onderzoeken of het verblijfsrecht van de vreemdeling is beëindigd. Dat de geldigheidsduur van zijn Italiaanse verblijfsdocument is verlopen, betekent namelijk op zichzelf niet dat aannemelijk is dat de vreemdeling in Italië geen verblijfsrecht meer heeft. Een verblijfsrecht vanwege subsidiaire bescherming eindigt namelijk pas door een besluit daartoe, na een individuele beoordeling. Vergelijk de uitspraak van de Afdeling van 9 mei 2017, [ECLI:NL:RVS:2017:1253](#), onder 5.1.1. In de door de rechtbank aangehaalde uitspraak van de Afdeling van 16 april 2021, [ECLI:NL:RVS:2021:789](#), heeft de Afdeling onder 5.1 bovendien overwogen dat het juist aan de betrokken vreemdeling is om dit aannemelijk te maken. Dat heeft de vreemdeling in deze zaak niet gedaan. Hij heeft namelijk geen stukken overgelegd waaruit volgt dat zijn verblijfsrecht door de Italiaanse autoriteiten daadwerkelijk is beëindigd. De rechtbank heeft daarom ten onrechte overwogen dat het aan de staatssecretaris is om te onderzoeken of het verblijfsrecht van de vreemdeling daadwerkelijk is beëindigd.

[Naar inhoudsopgave](#)

Asiel

JnB 2023, 516

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Utrecht, 30-05-2023, [ECLI:NL:RBDHA:2023:8234](#)
staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 28

ASIEL. De rechtbank is van oordeel dat verweerder India voor eiser als sikh ten onrechte als veilig land van herkomst heeft aangemerkt en daarmee ten onrechte de bewijslast bij eiser heeft gelegd om aannemelijk te maken dat India in zijn geval toch niet veilig is.

10. Verweerder heeft zich in het bestreden besluit op het standpunt gesteld dat in het asielbeleid dat geldt voor India sikhs niet zijn aangewezen als religieuze minderheid, in de zin dat voor hen India niet als veilig land van herkomst zou gelden zoals dat wel het geval is voor christenen en moslims.

11. Gezien wat is vastgesteld in de herbeoordeling van India als veilig land van herkomst is de rechtbank van oordeel dat verweerder India voor eiser als sikh ten onrechte als veilig land van herkomst heeft aangemerkt en daarmee ten onrechte de bewijslast bij eiser heeft gelegd om aannemelijk te maken dat India in zijn geval toch niet veilig is. Van belang is dat tussen partijen niet in geschil is dat eiser een sikh is en dat sikhs een religieuze minderheid zijn in India. De opvatting van verweerder dat sikhs niettemin niet tot de uitzonderingscategorie religieuze minderheid behoren en dat India daarom een veilig land van herkomst is, is niet in overeenstemming met de herbeoordeling van India als veilig land van herkomst. De rechtbank wijst op de wijze waarop verweerder de uitzondering 'religieuze minderheden' heeft geformuleerd: christenen en moslims worden als voorbeelden genoemd. Omdat er sprake is van voorbeelden, valt niet in de zien dat sikhs als (kleinere) religieuze groep dan christenen en moslims in India niet onder de uitzondering zouden vallen. De landenbijlage wijst daar evenmin op, omdat er niet alleen voorbeelden worden gegeven van problemen die moslims en christenen in India ondervinden maar ook voorbeelden van problemen die sikhs in India ervaren. De stelling van verweerder tijdens de zitting dat de uitzondering slechts is gericht op moslims en christenen volgt de rechtbank dan ook niet.

[Naar inhoudsopgave](#)

Richtlijnen en verordeningen

JnB 2023, 517

MK Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Arnhem, 08-06-2023, [ECLI:NL:RBDHA:2023:8410](#)
staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 30 lid 1

DUBLINVERORDENING. Hoewel er verschillen zijn tussen het in Denemarken en Nederland voor Syriërs gevoerde toelatingsbeleid, is onvoldoende aannemelijk gemaakt dat sprake is van een evident en fundamenteel verschil in het toelatingsbeleid.

7.3 [...] Hoewel de rechtbank onderkent dat er in het algemeen kan worden geconcludeerd dat er verschillen zijn tussen het in Denemarken en Nederland voor Syriërs gevoerde toelatingsbeleid, heeft eiseres onvoldoende aannemelijk gemaakt dat in haar geval sprake is van een *evident en fundamenteel* verschil in het toelatingsbeleid. Ten eerste heeft de staatssecretaris er terecht op gewezen dat een asielaanvraag volgens het beleid van beide landen op grond van zowel de algemene veiligheidssituatie, alsook de individuele vrees die een vreemdeling stelt te hebben, wordt beoordeeld. Ten tweede is in dit geval van belang dat volgens het Nederlandse beleid een Syrische vreemdeling, voor zover deze geen verdragsvluchteling is, in beginsel op grond van het landgebonden asielbeleid in Nederland in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming, tenzij uit het individuele dossier blijkt dat de vreemdeling bij of na terugkeer geen risico (meer) loopt op ernstige schade. Dat is volgens het beleid in het bijzonder het geval als de Syrische vreemdeling na een eerder vertrek uit Syrië is teruggereisd naar dat land. Die aanwijzingen van een terugkeer naar Syrië zijn er ook in het geval van eiseres. De staatssecretaris heeft er namelijk op zitting terecht op gewezen dat eiseres volgens haar eigen verklaringen tijdens haar verblijf in Denemarken is teruggekeerd naar Syrië. Dit betreft volgens het Nederlandse beleid een omstandigheid die in de weg kan staan aan de verlening van een verblijfsvergunning asiel. Dat betekent dat in het geval van eiseres niet op voorhand duidelijk is – dus zonder een inhoudelijke beoordeling van de asielaanvraag van eiseres – dat zij in Denemarken geen internationale bescherming krijgt, terwijl zij dat in Nederland in beginsel wel krijgt.

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenbewaring

JnB 2023, 518

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Zwolle, 09-06-2023, [ECLI:NL:RBDHA:2023:8395](#)
staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 59 lid 1 a

Vb 5.3 lid 1

VREEMDELINGENBEWARING. Verweerder heeft niet voldaan aan de eisen genoemd in de laatste zin van artikel 5.3, eerste lid, van het Vb. Uit het dossier blijkt niet dat eiser bij de uitreiking van de maatregel van bewaring, in een taal die hij verstaat, door verweerder op de hoogte is gebracht van de redenen van bewaring. Ook blijkt niet dat aan hem door verweerder

is uitgelegd dat hij tegen de maatregel van bewaring beroep kan instellen en dat hij daarbij recht heeft op gratis rechtsbijstand. Verweerders enkele stelling dat dit is gebeurd is onvoldoende, nu dit nergens in het dossier staat gerelateerd. Daarmee is sprake van een gebrek maar dat maakt niet dat de daaropvolgende bewaring onrechtmatig is, nu de maatregel van bewaring wel rechtsgeldig is bekendgemaakt, en de ernst van het gebrek niet opweegt tegen de belangen die met de bewaring zijn gediend.

5.1 De rechtbank overweegt als volgt. Artikel 5.3, eerste lid, van de Vb luidt:

“1. De maatregel waarbij de bewaring op grond van artikel 59, 59a of 59b van de Wet wordt opgelegd wordt gedagtekend en ondertekend; de maatregel wordt met redenen omkleed. Aan de vreemdeling op wie de maatregel betrekking heeft, wordt onmiddellijk een afschrift daarvan uitgereikt. De vreemdeling wordt daarbij schriftelijk, in een taal die hij verstaat of waarvan redelijkerwijs kan worden aangenomen dat hij deze verstaat, op de hoogte gebracht van de redenen van bewaring en van de in het nationale recht vastgestelde procedures om het bevel tot bewaring aan te vechten, alsook van de mogelijkheid om gratis rechtsbijstand en vertegenwoordiging aan te vragen.”

5.2 De rechtbank is ten eerste van oordeel dat geen indicaties zijn dat artikel 5.3, eerste lid van het Vb zo moet worden uitgelegd dat de schriftelijke maatregel zèlf per definitie moet zijn opgesteld in een taal die de vreemdeling begrijpt.

Verder is de rechtbank van oordeel dat de uitreiking (de bekendmaking) van het besluit tot inbewaringstelling voorafgaat aan de daaropvolgende stappen zoals beschreven in de laatste zin van artikel 5.3, eerste lid, van het Vb. In tegenstelling tot wat deze rechtbank, zittingsplaats Roermond, heeft overwogen [[ECLI:NL:RBDHA:2023:6242](#)], ziet de rechtbank de opsomming in de laatste zin van artikel 5.3, eerste lid, van het Vb niet als cumulatieve voorwaarden voor een rechtsgeldige uitreiking of bekendmaking van de maatregel. Dàt een maatregel tot inbewaringstelling moet worden bekendgemaakt volgt uit de waarborgen gegeven door artikel 5 van het EVRM; een vreemdeling moet immers begrijpen dat en waarom hem zijn vrijheid is ontnomen. Het EVRM noch artikel 15 van de Terugkeerrichtlijn geeft regels hoe die bekendmaking moet gebeuren en welke stappen op welk moment moeten worden genomen. In Nederland is de maatregel van bewaring een bestuursrechtelijk besluit, waardoor de algemene regels van de bekendmaking van besluiten daarop van toepassing zijn en – als *lex specialis* – wat daarover in artikel 5.3, eerste lid, van het Vb staat. Daaruit volgt dat dit besluit bekend wordt gemaakt (en daarmee in werking treedt) door het uit te reiken aan de vreemdeling.

De laatste zin van artikel 5.3, eerste lid, van het Vb ziet volgens de rechtbank niet zozeer op de vraag of de maatregel op rechtmatige wijze is bekendgemaakt, maar op de waarborgen die volgen uit artikel 5 van het EVRM (en artikel 52 van het Handvest). Zoals gezegd moet een vreemdeling snappen dat en waarom zijn vrijheid wordt ontnomen. Verder moet de vreemdeling snappen wat hij tegen het besluit tot inbewaringstelling kan doen om zijn recht op effectieve rechtsbescherming te effectueren.

Naar het oordeel van de rechtbank volgt uit deze bepalingen, noch uit de tekst van artikel 5.3, eerste lid, van het Vb niet dat dit gelijktijdig moet met de bestuursrechtelijke bekendmaking of uitreiking van het besluit. De rechtbank vindt steun voor haar oordeel in het arrest *Khlaifia and others v. Italy* [[ECLI:CE:ECHR:2016:1215JUD001648312](#)] waarin in paragraaf 115 het navolgende is overwogen en met name de door de rechtbank onderstreepte zin van belang is (onderstreping van de rechtbank):

*115. Paragraph 2 of Article 5 lays down an elementary safeguard: any person who has been arrested should know why he is being deprived of his liberty. This provision is an integral part of the scheme of protection afforded by Article 5: any person who has been arrested must be told, in simple, non-technical language that he can understand, the essential legal and factual grounds for his deprivation of liberty, so as to be able to apply to a court to challenge its lawfulness in accordance with paragraph 4 (see *Van der Leer v. the Netherlands*, 21 February 1990, § 28, Series A no. 170A, and *L.M. v. Slovenia*, cited above, §§ 142-43). Whilst this information must be conveyed “promptly”, it need not be related in its entirety by the arresting officer at the very moment of the arrest. Whether the content and promptness of the information conveyed were sufficient is to be assessed in each case according to its special features (see *Fox, Campbell and Hartley v. the United Kingdom*, 30 August 1990, § 40, Series A no. 182, and *Čonka*, cited above, § 50).*

Hoewel de laatste zin van artikel 5.3, eerste lid, van het Vb naar het oordeel van de rechtbank dus geen onderdeel uitmaakt van de voorwaarden voor een rechtsgeldige bekendmaking van het besluit, betekent dit echter niet dat verweerder zich niet aan deze bepaling hoeft te houden. De wetgever heeft verweerder opgedragen om de vreemdeling in een taal die hij verstaat op de hoogte te brengen van de redenen van bewaring en van de in het nationale recht vastgestelde procedures om het bevel tot bewaring aan te vechten, alsook van de mogelijkheid om gratis rechtsbijstand en vertegenwoordiging aan te vragen. Dat verweerder daadwerkelijk heeft voldaan aan deze opdracht moet wel volgen uit het dossier.

- de toepassing op deze zaak

5.3 De rechtbank is van oordeel dat verweerder het besluit tot het opleggen van de maatregel van bewaring in dit geval rechtsgeldig heeft uitgereikt. In de maatregel zelf staat dat een afschrift daarvan onmiddellijk aan de vreemdeling is uitgereikt. De rechtbank heeft geen aanleiding om te betwijfelen dat dit is gebeurd. Daarmee is de maatregel op rechtmatige wijze bekendgemaakt.

5.4 Verweerder heeft echter niet voldaan aan de eisen genoemd in de laatste zin van artikel 5.3, eerste lid, van het Vb. Uit het dossier blijkt niet dat eiser bij de uitreiking van de maatregel van bewaring, in een taal die hij verstaat, door verweerder op de hoogte is gebracht van de redenen van bewaring. Ook blijkt niet dat aan hem door verweerder is uitgelegd dat hij tegen de maatregel van bewaring beroep kan instellen en dat hij daarbij recht heeft op gratis rechtsbijstand. Verweerdens enkele stelling dat dit is gebeurd is onvoldoende, nu dit nergens in het dossier staat gerelateerd. Verweerder heeft dus geen juiste toepassing gegeven aan artikel 5.3, eerste lid, van het Vb.

5.5 Daarmee is sprake van een gebrek.

De rechtbank is echter van oordeel dat dit gebrek niet maakt dat de daaropvolgende bewaring onrechtmatig is, nu de maatregel van bewaring wel rechtsgeldig is bekendgemaakt, en de ernst van het gebrek niet opweegt tegen de belangen die met de bewaring zijn gediend. Daartoe overweegt de rechtbank als volgt.

Aan eiser is op initiatief van verweerder al voor het gehoor een advocaat toegekend. Eisers gemachtigde heeft de piketmelding geaccepteerd en heeft er vervolgens voor gekozen niet bij het gehoor aanwezig te zijn. Met de toekenning van een advocaat aan eiser en de acceptatie door gemachtigde van de toewijzing is voorzien in de professionele rechtsbijstand waar eiser recht op heeft. Eiser heeft ook voorafgaand aan het gehoor voorafgaand aan de inbewaringstelling al telefonisch contact gehad met gemachtigde. De gemachtigde heeft vervolgens op dezelfde dag als dat de maatregel van bewaring was opgelegd daartegen beroep ingesteld. Hoewel dus niet is gebleken dat de informatie die genoemd wordt in artikel 5.3, eerste lid, van het Vb tijdens of vlak na de uitreiking van de maatregel van bewaring in een voor eiser begrijpelijke taal aan hem kenbaar is gemaakt, heeft eiser ook zonder deze mededeling gebruik gemaakt van de hem toekomende procedurele rechten en is hem duidelijk kunnen worden waarom hem zijn vrijheid is ontnomen. Eiser is dus niet in zijn belangen geschaad. De beroepsgrond slaagt daarom niet.

[Naar inhoudsopgave](#)